

Pantserhouwitser veelvuldig ingezet in Uruzgan

De 19-jarige kanonnier eerste klasse Harmen is lader / afvuurder en boordschutter op een pantserhouwitser in Uruzgan. Een functie die hij regelmatig wisselt met zijn collega die dezelfde opleidingen achter de rug heeft. In de vier maanden dat Harmen op uitzending is geweest heeft hij aardig wat operationele 'vuurtjes gelegd'. Niet in de laatste plaats tijdens 'Operatie Medusa' in de provincie Kandahar. Een periode die de kanonnier als een hoogtepunt bestempelt.

“Voor Operatie Medusa zaten we een paar kilometer achter Patrol Base Wilson, samen met vier stukken van de Canadezen. Zogenaamde ‘triple sevens’. Dat waren echt twee mooie weken omdat je daar doet waarvoor je in Nederland getraind hebt. We hebben hard gewerkt om te zijn waar we nu zijn met de Pantserhouwitser. Je moet niet vergeten dat we nog een winteroefening hebben gedraaid met de M109 en dat we een paar maanden later met de Pantserhouwitser in Afghanistan stonden.” De twee weken in Kandahar waren drukke tijden voor de twee stukken die daar stonden. Harmen: “De

omstandigheden ter plekke waren primitief. We leefden op noodrantsoenen, het water was schaars en je ontlasting deed je in een zakje. We hebben daar ons eigen geïmproviseerde toilet gemaakt. Maar het was wel een hoogtepunt. We hebben elke dag geschoten en je weet dat het ertoe doet. De waarnemers in het voorterrein vragen niet voor niks een vuurtje aan. Je weet ook dat er mogelijk mensen doodgaan door jouw handelingen. Maar het is heel simpel: het is óf zij óf onze collega’s.”

Eenmaal in Uruzgan hebben de artilleriestukken ook nauwelijks stil gestaan. Er wordt veel geschoten. Voor eigen training, voor de training van de waarnemers maar zeker ook om de troepen buiten de poort te steunen. “Wat we hier oefenen is met name het schieten in directe richting. Daarnaast moeten de waarnemers ook getraind blijven en schieten we voor hen. Natuurlijk halen wij daar ook weer onze trainingsmomentjes uit. Wat we hier verder schieten is lichtgranaten. Dan krijgen we vanuit de opsroom te horen dat er verdachte bewegingen in het voorterrein zijn waargenomen en dan moeten wij de boel op de grond even verlichten. Pas geleden hebben we licht geschoten en bleek dat opstandelingen mortierstellingen aan het innemen waren. Door ons in te zetten zijn ze weggegaan en bleef het rustig. Het is echt gaaf als onze inzet effect heeft.”

De inzet van de Panzerhouwitsers kenmerkt zich door rennen en stilstaan. Toch hebben de bemanningen weinig echte rust. Harmen daarover: “In de afgelopen vier maanden heb ik één low ops dag gehad, één dag waarop we echt niks hoefden te doen. Als we niet ’s nachts geschoten hebben sta ik om half zeven op en na het ontbijt beginnen we met het onderhoud aan de stukken. De schietbuis doorhalen, de binnenkant van het stuk stofzuigen en waar nodig smeren. De munitie en kardoezen moeten worden aangevuld en deelladingen die niet gebruikt zijn, verbranden we. We staan standaard op twintig minuten notice-to-move en we kunnen dus ook geen andere taken uitvoeren. We kunnen bijvoorbeeld niet op wacht gaan staan als je

mogelijk moet gaan doen waarvoor je hier bent. Alles bij elkaar hebben mijn collega's en ik niet heel veel vrije tijd."

Als lader / afvuurder zorgt Harmen dat de kardoezen met kruit achter de granaat de schietbuis ingaan. Zoals eerder gezegd heeft hij ook een taak als boordschutter, achter de MAG. "Als boordschutter hou je het voorterrein en het luchtruim in de gaten. Een tijdje terug schoten we directe richting en kwam er ineens een auto door het terrein gereden. Het is de taak van de boordschutter om dan meteen alles stil te leggen. Ook het luchtruim moet je in de gaten houden. Niet dat er ineens een vliegtuig of helikopter voorbij vliegt als wij aan het schieten zijn."

Kanonnier 1 Harmen heeft zijn uitzending van vier maanden bijna achter de rug. De twee groepen van de Alfa-batterij, 14e Afdeling Veldartillerie worden afgelost door twee andere groepen van dezelfde batterij. Ook zij zullen voor vier maanden de lange arm van de Task Force zijn.

Bron : de Bizon nummer 1, februari 2007